

družina z vsem spremstvom skozi okno. Za njo so nesli angeli božično drevo. Bela cesta je vodila naravnost v temno okno sosedne bajtice.

Lucinka je ostala sama v temni sobi. Nenadoma nekaj pozvoni, vrata v drugo sobo se odpro, svit bajnega božičnega drevesa ji zasiže. — Bilo je mnogo zavitkov pod jelko, na mizi, na stolah, povsod z istim napisom: »Dobri Lucinki«.

Drugo jutro zarana je tekla k sosedovim. »Lucinka, glej, Lucinka, pokusi. Tudi k nam je prišel Jezušček!« Tako so klicali otroci izpod krasne jelke. Lenka se je srečna zavijala v veliko mehko ruto in natakala tople rokavice. Jurček je moško korakal v novih škornjih, mala Anka je jedla kos potice in z drugo roko ščitila jabolka, orehe, lešnike in lepo slikanico. Bolna mati je od same sreče vstajala in rekla: »Meni pa je Jezušček prinesel zdravje.« Zdaj šele se je Lucinka vdala neskončnemu veselju, saj je vedela, da je ona sprosilá od božjega deteta blagoslova za uboge sosedove.

Marko piše Božičku.

„Nekaj bi te prosil:
 konjiček se je izbosil,
 in moj medvedek Medo,
 se je preklal čez sredo.
 Blažek, moj fantiček,
 bi rabil nov voziček.
 Kocke bi rad postavljaj,
 v vojaka se napravljaj.
 Pa sablje, da ne boš pozabil!
 In še nekaj bi jaz rabil:
 svinčnike in pa peresa,
 da ti pisal bom v nebesa . . .“

A. V.

